

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 768/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť H. K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s. r. o., Garbiarska 5, Košice, v mene ktorej koná konateľ Mgr. Marek Dubovský, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 218/2014-59 z 3. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2014 doručená sťažnosť H. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 218/2014-59 z 3. júla 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Navrhovateľka L. J... podala proti mojej osobe na Okresnom súde Košice I návrh... ktorým sa domáha zaplatenia sumy 78.000,- EUR s prísl.

Okresný súd Košice I vydal... 13.11.2013 platobný rozkaz č. k. 15Ro488/2013-33, ktorým mi bola uložená povinnosť na zaplatenie sumy 78.000,- EUR s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 78.000,- EUR... a na náhradu trov právneho zastúpenia... Proti... platobnému rozkazu som... 6.2.2014 podal odpor, čím došlo k jeho zrušeniu a veci bola pridelená sp. zn. 12C/84/2014.

Okresný súd Košice I vydal... 10.2.2014 uznesenie č. k. 15Ro/488/2013-43, ktorým mi bola uložená povinnosť na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 4.680,- EUR za môj odpor... Proti... uzneseniu som dňa 25.2.2014 podal odvolanie, o ktorom dňa 3.7.2014 rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 5Co/218/2014-59 tak, že Uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil...

V rámci odvolacej obrany proti Uzneseniu súdu prvého stupňa som poukázal, že vznik mojej povinnosti na zaplatenie súdneho poplatku bol vyvolaný výlučne vydaním platobného rozkazu zo dňa 13.11.2013, proti ktorému som bol nútený podať odpor. Nebyť platobného rozkazu, nemusel som podávať odpor, naopak, mal by som príležitosť rozvinúť potrebnú obranu v „riadnom“ súdnom konaní bez povinnosti na zaplatenie súdneho poplatku z odporu.

Zároveň som vyjadril... presvedčenie, že pre vydanie platobného rozkazu neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Podľa § 172 odsek 1 zákona č. 99/1963 Zb... „Súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom.“... Ani v rozkaznom konaní... nemôže byť zásada rýchlosti konania uprednostnená pred zákonnosťou súdneho rozhodnutia. ... platobný rozkaz je možné vydať, len ak právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplýva zo skutočností uvedených navrhovateľom... Na vydanie platobného rozkazu je potrebné nielen tvrdiť

skutočnosti, z ktorých vyplýva právo navrhovateľa na plnenie, ale tieto skutočnosti majú byť aj minimálne osvedčené, najčastejšie listinami pripojenými k návrhu.

Takisto som poukázal, že podaný návrh na začatie konanie neposkytuje dostatočný podklad pre vyvodenie záveru o existencii práva na plnenie. Nielen že postráda akúkoľvek priamu právnu kvalifikáciu uplatnenej pohľadávky, ale neuvádza ani dostatok skutkových tvrdení, ktoré by umožňovali jej jednoznačné právne posúdenie. Z obsahu návrhu nemožno vyvodit', či navrhovateľka uplatňuje právo zo zodpovednosti za škodu alebo zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie, prípadne či sa domáha plnenia záväzku zo zmluvy, konkrétne kúpnej zmluvy zo dňa 18.10.2011, ktorá sa v návrhu spomína. Za popísaných okolností rozhodne nebolo možné prijať záver o „vyplynutí práva“, ako ho vyžaduje vyššie citované ustanovenie § 172 odsek 1 Občianskeho súdneho poriadku.

... zdôraznil som, že je vyslovene neštandardné, aby boli v rozkaznom konaní riešené práva zo zodpovednostných vzťahov. Ich vznik je totiž výsledkom splnenia zložitých a nezriedka značne abstraktných zákonných predpokladov (v prípade práva na náhradu škody protiprávne konanie, vznik škody, príčinná súvislosť a zavinenie), ktoré nevyhnutne kladú zvýšené nároky na unesenie základných procesných bremien, bremena tvrdenia a dôkazného bremena, ktoré sú nezlučiteľné s rozkazným konaním. ...

Poukázal som aj na... fakt, že rozhodujúce skutkové tvrdenie navrhovateľky - že bola uvedená do omylu čo do spôsobu zaplatenia kúpnej ceny z kúpnej zmluvy zo dňa 18.10.2011, odhliadnuc od toho, že je lživé, nemá vonkoncom žiadnu dôkaznú oporu. ...

... tieto skutočnosti vylučujú nielen možnosť procesného úspechu žaloby, ale... samotnú prípustnosť vydania platobného rozkazu. Pre jeho vydanie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Napriek tomu bol vydaný, čo viedlo k nutnosti podania odporu a k uloženiu zaplatenia značne vysokého súdneho poplatku za podaný odpor. Na týchto záveroch nič nemení, že v prípade úspechu v spore mi bude priznaná náhrada zaplateného súdneho poplatku, nakoľko poplatok musím zaplatiť okamžite po právoplatnosti rozhodnutia o jeho uložení (vznikne mi teda okamžitá majetková ujma), a navyše nemám žiadnu istotu, že právo na náhradu trov konania bude voči navrhovateľke aj reálne priznané a vymožiteľné (sama požiadala o oslobodenie od súdneho poplatku).

Všetky tieto odvolacie námietky odbil odvolací súd lakonickým, nijako nezdôvodneným konštatovaním o ich okrajovosti a účelovosti. V odôvodnení Uznesenia

odvolacieho súdu sa uvádza, že v mojom odvolaní sa nikde nespomína, že by som nemal byť poplatníkom, keďže som podal odpor proti platobnému rozkazu. Vo vzťahu k žiadnej z mojich námietok však nezaujal odvolací súd žiadne bližšie stanovisko. Postupoval výlučne formalistický, keď vznik poplatkovej povinnosti spojil s nepochybným faktom podania odporu proti platobnému rozkazu, pričom nijako nezohľadnil skutočnosti, ktoré tomu predchádzali (najmä či boli splnené podmienky pre vydanie platobného rozkazu). A úplne pominul aj zásadnú okolnosť, že vzhľadom na podanie „meritórneho“ odporu, ktorý viedol ex lége k zrušeniu vydaného platobného rozkazu (§ 174 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku), neexistuje iný procesný postup, ako presadiť tvrdenie o nezákonnosti jeho vydania.“

Porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odôvodnil sťažovateľ takto:

„V dôsledku vydaného platobného rozkazu som bol nútený podať odpor, ktorá situácia by nenastala, keby nedošlo k jeho vydaniu. V štandardnom súdnom konaní (bez rozkazného konania) by som mal príležitosť vyjadriť sa k podanej žalobe, avšak bez nutnosti zaplatenia súdneho poplatku. Takto mi v dôsledku podania odporu vznikla poplatková povinnosť, čím dochádza k priamemu zásahu do mojej majetkovej sféry. Súdny poplatok som povinný zaplatiť okamžite, takže zásah nie je zmiernený ani prípadným neskorším meritórnym rozhodnutím, ktorým bude zamietnutá žaloba a protistrana bude zaviazaná k náhrade trov konania. Nemám navyše vonkoncom žiadnu istotu, či dôjde k priznaniu náhrady trov konania, a či pohľadávka na náhradu trov konania bude od protistrany aj reálne vymožitelná.“

Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil sťažovateľ takto:

„K... zásahu došlo už samotným protiprávnym postupom všeobecných súdov, najmä vydaním platobného rozkazu bez splnenia zákonných podmienok, a následným vyrubení súdneho poplatku za odpor, podanie ktorého bolo takým protiprávnym postupom vyvolané. ...

Zároveň považujem za ústavne neprípustné a neakceptovateľné, že napadnuté rozhodnutie rezignovalo na požiadavku náležitého odôvodnenia a nijako sa nevyporiadalo s mojou odvolacou obranou, iba ju odmietlo ako okrajovú a účelovú.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo H. K... vlastníť majetok podľa článku 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, a jeho základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, to všetko v spojení s článkom 1 odsek 1 a článkom 2 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/218/2014-59 zo dňa 3.7.2014 porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/218/2014-59 zo dňa 3.7.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

H. K... priznáva náhradu trov konania vo výške 340,90 EUR, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie Mária Grochová a partneri s.r.o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) vydal 13. novembra 2013 platobný rozkaz č. k. 15 Ro 488/2013-33 (ďalej len „platobný rozkaz“), proti ktorému sťažovateľ ako odporca podal odpor. Uznesením okresného súdu č. k. 15 Ro 488/2013-43 z 10. februára 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor. Uznesenie okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Vo vzťahu k všeobecným súdom ústavný súd nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej

judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu.

Krajský súd v relevantnej časti uznesenia uviedol:

„... pri povinnosti zaplatiť súdny poplatok podľa položky č. 1a sadzobníka súdnych poplatkov tak ako súd prvého stupňa, tak aj odvolací súd zisťoval len to, že či odporca je poplatníkom za odpor a či boli dodržané ďalšie ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. V odvolaní sa nikde nespomína to, aby odporca nemal byť tým poplatníkom, keďže podal odpor proti platobnému rozkazu, ale namietajú sa len okrajové a účelovo námietky kto zodpovedá za vydanie platobného rozkazu a že skutočnosti uvedené v platobnom rozkaze musia byť aspoň osvedčené, lebo z nich vyplýva právo navrhovateľa na plnenie, samotný návrh na začatie konania neposkytuje dostatočný podklad pre

vyvodenie záveru o existencii práva na plnenie, ani keby všetky jeho tvrdenia boli pravdivé. O.i. návrh postráda akúkoľvek priamu právnu kvalifikáciu uplatnenej pohľadávky.“

V citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré uznesenie okresného súdu potvrdil.

Nad rámec odôvodnenia krajského súdu ústavný súd uvádza, že právomoc rozhodovať o tom, či boli alebo neboli splnené zákonné podmienky na vydanie platobného rozkazu, má iba súd, ktorý platobný rozkaz vydal, v prípade sťažovateľa okresný súd. Vzhľadom na uvedené krajský súd postupoval správne, keď pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu skúmal iba to, či sťažovateľ je poplatníkom za podaný odpor a či sú splnené ďalšie podmienky zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že krajský súd porušil jeho základné a iné právo tým, že k žiadnej z jeho námietok obsiahnutej v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu nezaujal stanovisko, ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999).

Námietky obsiahnuté v odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ku ktorým sa podľa sťažovateľa krajský súd nevyjadril, sa týkali výlučne nesplnenia zákonných podmienok na vydanie platobného rozkazu. Vzhľadom na to, že skúmanie splnenia podmienok na vydanie platobného rozkazu nepatrí do právomoci krajského súdu,

krajský súd nemohol porušiť základné a iné práva sťažovateľa tým, že námietkami, ktoré nemali pre rozhodnutie význam, sa nezaoberal.

Tvrdenia sťažovateľa o tom, že je vylúčený procesný úspech žaloby a že v prípade zamietnutia žaloby nemá istotu, že mu bude reálne priznané právo na náhradu trov konania, pretože navrhovateľka požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, sú iba teoretickými konštrukciami sťažovateľa, ktoré nemôžu byť dôvodom na to, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných a iných práv.

Ústavný súd na záver uvádza, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto konštatuje, že ním nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Ústavný súd ďalej pripomína, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je ústavne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2014